

AZ ÚTRÓL, A KEDVRŐL, A NYÁRRÓL

Nincs jobb: indulsz, csak úgy, a vakvilágba –
kölcsonsátor és kölcsonhátizsák.
Helyét ki nem keresve megtalálja
bejárt utat még jobb utakra vált.

Ahol mindjárt az első sör megárthat:
magányos nőalak a restiben.
A rossz – szállás nélkül csak kódorogni,
s a jó – Beát Krakkóban várni meg.

Hát mondd, ennél többet vagy mást remélnél?
Az út, a kedv, a nyár a bőrödön.
Van enyhe pír, kicsattanó egészség –
új Tengerecki Pál, Börönd Ödön.

Ha búcsúzol, mindig akad, ki várna.
Nincs jobb: indulsz, csak úgy, a vakvilágba.

László Noémi

SZABADFOGLALKOZÁS

Kisebbik gondom az, hogy éhezem
s az ezredvégen nem gondolkodom,
abban, hogy élek, semmi érdemem,
álom ritkán becézi homlokom
s a pillanatból folyton kibeszélek;

nagyobbik az, hogy mindez jólesik,
ha mondandóm van, nem tartom a számat,
látom a játék szürke csontjait
s a kertet, ahol nem lakik imádat,
csak hús és vér és lüktető halánték.

HITVITÁZOM

Minden soromra van már cáfolat:
megértem azt is, hogy nem értelek
jobban, mint másokat,

csak hordalak magamban, babonás
szokásvilágot, kényszerképzetet,
mit nem tűr senki más,

nyilván te sem, e hangtalan vita,
e változatlan úr ezért szakad
szívem kamráira –

sodródok egyedül,
előbb-utóbb a jó is felmerül:
minden szavamra van már cáfolat.

Gábor Miklós

AZ 1990-ES NAPLÓBÓL (II)

Május 15. Kedd

Ülésezik a parlament. Már nagyképűek is. És unalmas tanár bácsik! Pozsgay és Kis János vitázik. Tanulságos.

Pozsgay egy vidéki református lelkész, Kis János politikus. Az ilyen „békés átmenet” – mint egy lassított film – jobban kiadja a politikustípusokat.

Pozsgay jó politikusnak hihette magát, talán annak is számított, bár (ez nem utólagos bölcsesség) sohase fogadtam volna rá. Mintha „hinne” a maga igazában, és mintha nem értené, hol fognak ki rajta, van benne valami „pali”, szinte szárnalmas. Igen sokszor igaza van, többször van igaza, mint nem. Világos, hogy amint a nyílt terror eltűnik a színről, a politika már „úri huncfutság”, vagyis valamiféle játék, a maga szabályaival, ekkor már az „igazság” is egész másként jelenik meg. Pozsgay eléggé hisz a maga igazában, és eléggé tehetetlen ahhoz, hogy zsarnokká formálódjon egy óvatlan pillanatban. Mégis igaza van, amikor Kis Jánost és az SZDSZ-t jakobinusnak nevezi. Kis János szinte játszva válaszol neki; a játék, a politika szabályai nem teszik lehetővé, hogy egy ügyesen politizáló pártot leleplezzenek, éppen ez a feltétele, hogy bármelyik párt hatalomhoz jusson. Pozsgayék most nem tehetnek mást, mint hallgatnak, a szabályokat úgy alkották meg, hogy ők nem nyerhetnek – ez a megegyezés egyik alaptétele. Igaza